
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
του
Πρύτανη του Παντείου Πανεπιστημίου
κ. Αιμ. Μεταξόπουλου

Κύριε Πρόεδρε του Ελληνικού Κοινοβουλίου, Κύριε Ιάκωβε, Κύριε Πρέσβη, κυρίες και κύριοι.

Είναι εξαιρετική τιμή για το Πάντειο Πανεπιστήμιο το γεγονός ότι διοργανώνεται εδώ αυτή η σημερινή εκδήλωση του Συνδέσμου για τα Διακιώματα της Γυναίκας. Είναι τιμή το γεγονός ότι θα τιμηθούν δύο Κύπριες αγωνίστριες των οποίων η φήμη έχει ξεπεράσει τα σύνορα της Κύπρου και των οποίων οι μάχες αποτελούν, νομίζω, εθνικό κεφάλαιο συμβολής στους εθνικούς μας αγώνες. Ομιλώ για τα δύο τιμώμενα πρόσωπα της ημέρας, την κ. Λοϊζίδου και την κ. Μάντολες.

Το Πάντειο Πανεπιστήμιο είναι ένα Πανεπιστήμιο που θεραπεύει τις Κοινωνικές και Πολιτικές Επιστήμες. Εξ αυτού και μόνο του λόγου έχει μια ιδιαίτερη ευαισθησία για τα εθνικά θέματα. Αναπτύσσονται δραστηριότητες στο Πάντειο. Πάσης φύσεως δραστηριότητες, επιστημονικές, πολιτικές, κοινωνικές, που αφορούν την ελληνική εξωτερική πολιτική, που αφορούν τα ζητήματα του ελληνισμού.

Προσωπικά, πιστεύω ότι το ζήτημα της Κύπρου είναι το σημαντικότερο. Και το λέω χωρίς ίχνος εθνικής παραφοράς ή στενόμυαλης νοστορπίας. Επαναλαμβάνω λοιπόν ότι το ζήτημα της Κύπρου, το ζήτημα της κατοχής ενός μέρους της Μεγαλονήσου, είναι το σοβαρότερο εθνικό πρόβλημα και είναι αδύνατο να αντιμετωπίσουμε το οποιοδήποτε ζήτημα της εξωτερικής μας πολιτικής χωρίς να το εντάξουμε στις επείγουσες και άμεσες προτεραιότητές μας.

Είμαι από αυτούς που διαφωνούν με την αποκοπή του κυπριακού ζητήματος από τη χάραξη της εθνικής στρατηγικής. Είναι μια θέση στην οποία επιτρέψτε μου προσωπικά να είμαι ανυποχώρητος. Καί πρέπει να σας πω ότι το δικό μας Πανεπιστήμιο έχει συμβάλει στην κατεύθυνση αυτή και έχει προσπαθήσει με τα δικά του μέσα, με το επιστημονικό δυναμικό του, με τα ινστιτούτα του, με τις ερευνητικές του εργασίες να τεκμηριώσει αυτή την άποψη.

Θέλω να πω δυο λόγια για την κυρία Λοϊζίδου. Επιτρέψτε μου να είμαι λίγο αναλυτικότερος για την κ. Λοϊζίδου, γιατί έχω παρακολουθήσει τους αγώνες της. Γνωρίζω βέβαια και για τη δράση της κυρίας Μάντολες. Η κ. Λοϊζίδου όμως έχει καταστεί σημείο αναφοράς. Εθνική φυσιογνωμία. Αναφέρομαι στο ότι πρωτοστάτησε σε αγώνες διαμαρτυρίας κατά της παράνομης κατοχής του κυπριακού εδάφους από τα πρώτα χρόνια. Κυρίως όμως γιατί, εξαιτίας της επιμονής και υπομονής της εναντίον αυτής και της θαυμαστής της προνοητικότητας, υπήρξε η εμπνεύστρια της προσπάθειας που κατέστησε τη γνωστή πλέον σε όλους, πολιτικούς και νομικούς ευρωπαϊκούς κύκλους, υπόθεση που έφθασε στο Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στο Στρασβούργο. Το Δικαστήριο έλαβε μια πολύ σημαντική απόφαση. Ίσως είναι η σημαντικότερη απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο αυτό, η οποία, αν και δεν έχει ολοκληρωθεί, αποτελεί ισχυρότατο κτύπημα για την Τουρκία, του οποίου οι συνέπειες πιστεύω ότι θα είναι τεράστιες.

Ενημερώθηκα λεπτομερώς για τους αγώνες της κυρίας Λοϊζίδου στο Δικαστήριο του Στρασβούργου από τον πρώην Πρύτανη του Πανεπιστημίου μας καθηγητή κύριο Κώνστα, ο οποίος βρίσκεται ως πρέσβης της Ελλάδος στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Ο αγώνας της κ. Λοϊζίδου, με τη συμπαράσταση της Ελλάδος και της Κύπρου, απέδειξε πόσα μπορούν να γίνουν από τους απλούς πολίτες με τις δικές τους πρωτοβουλίες. Πρωτοβουλίες πολιτών σαν αυτές που αναλαμβάνει και ο Σύνδεσμος για τα Δικαιώματα της Γυναίκας.

Θα ήθελα τώρα να ευχαριστήσω προσωπικώς την πρώην Πρύτανη και καθηγήτρια του Πανεπιστημίου μας κ. Μαραγκοπούλου, η οποία μας τιμά διοργανώνοντας στο Πάντειο όλες αυτές τις σημαντικότερες εκδηλώσεις. Της οφείλω προσωπικές ευχαριστίες για τη μνήμη του Πανεπιστημίου την οποία διατηρεί. Και δεν τη διατηρεί απλώς ως μνήμη, αλλά την εκφράζει με συγκεκριμένες ενέργειες στη συμβολή της στην οικοδόμηση της φυσιογνωμίας ενός σύγχρονου Πανεπιστημίου. Της είμαι ευγνώμων, και το λέω χωρίς περιστροφές και χωρίς διάθεση να την κολακεύσω.

Αλλά και η κ. Μάντολες είναι επίσης γνωστή για τη σημαντικότερη δράση της, για την παρουσία της στο οδόφραγμα, για το μήνυμα το οποίο καθημερινά αποστέλλει προς πάσα κατεύθυνση. Το μήνυμα αυτό λέει: όποια κι αν είναι η διαπραγμάτευση που μπορεί να γίνει μεταξύ κυβερνήσεων Ελλάδας-Τουρκίας με παρέμβαση και τρίτων παραγόντων, ένα πράγμα δεν είναι δυνατόν να ξεχάσουμε: Το γεγονός ότι η Κύπρος μας εδώ και μερικές δεκαετίες στενάζει υπό το στρατό κατοχής. Ότι υπάρχουν αγνοούμενοι, η τύχη των οποίων δεν έχει διαλευκανθεί, και ότι δεν είμαστε σε καμία περίπτωση διατεθειμένοι ως έθνος να απεμπολήσουμε τα κυριαρχικά μας δικαιώματα και να συμβιβαστούμε με την παρουσία του στρατού κατοχής.